

LA CONSTITUCIÓ, A TWITTER

“38 anys d'immobilisme després, avui ja no se celebra una Constitució, se celebra un mur”

RAÛL ROMEVA I RUEDA

“Què voleu que us digui, jo prou canviaria el dia de la #constitució pel dia 9... Segurament seria una setmana molt més productiva”

FRANCESC X CASÉ

“Catalunya va votar massivament la Constitució del 1978! 6,45 milions (el 86%) de catalans del 2016 no la vam votar!”

DAVID D'ENTERRIA

ANIVERSARI

Setanta-cinc anys del Col·legi d'Arquitectes a les Terres de l'Ebre

Què tenen en comú Bob Dylan, el Jeep i El Corte Inglés? Doncs que tant el flamant premi Nobel de Literatura com el llegendari automòbil nord-americà i els grans magatzems comercials han celebrat enguany el seu 75è aniversari. A aquest trio atzarós i septuagenari cal afegir, també, la representació del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya a l'Ebre, nascuda, com tots ells, fa quinze lustres. Acabada la Guerra Civil i arran de l'adopció oficial de Tortosa pel general Franco s'obria a aquesta ciutat l'oficina comarcal de Regiones Devastadas y Reparaciones, un organisme estatal encarregat de la reconstrucció física -i moral- d'aquells territoris cruament castigats per la contesa bèl·lica. A aquesta decretada reparació de postguerra, centrada en els grans equipaments municipals i altres edificis públics, s'hi sumarien altres arquitectes que treballarien a títol individual en obres de propietaris particulars. L'organització de tot plegat propiciaria la creació -el 7 de ge-

ner del 1941- d'una sotsdelegació del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya a les Terres de l'Ebre amb l'arquitecte José M. Franquet, veritable pare fundador, al capdavant.

La primera seu col·legial estava ubicada al número 5 del carrer de la Mercè; un edifici d'habitatges, propietat de la mare del mateix Franquet, 'doña' Carmen Martínez. En aquell indret, compartint l'espai amb unes cosidores que confeccionaven sotanes per als capellans de la diòcesi tortosina, iniciava el seu trajecte una colla d'arquitectes accidentalment destinats a sargir les malmeses trames urbanes incivilitment devastades per la desraó de la guerra. Més endavant, al 1953, aquesta seu es traslladaria a l'entresòl del carrer del Pintor Gimeno per passar, l'any 1977, al carrer dels Mercaders i establir-se, amb el canvi de segle, a la modernista casa Bau.

En aquest període de temps hem assistit a profunds canvis socials i tecnològics. Hem transitat de la penetrant olor dels vapors d'amoníac de la

primera màquina reproductora de plànols a la informàtica insípida de la impressora làser. Hem passat de l'envejable lleugeresa física dels expedients dels projectes a l'ingent i insuportable volum de paperassa tècnica que ens veiem obligats a complimentar actualment. De l'històric quartet de col·legiats precursors (Franquet, Bartlett, Ubach i Forniés) fins als cent divuit inscrits actuals. Del visat presencial al visat telemàtic. D'entre totes aquestes migracions, cal destacar-ne la que es produïa el 17 de desembre del 1996 -data històrica en l'esdevenir arquitectònic ebrenco- quan, després de persistents i justes reivindicacions liderades per l'arquitecte Joan Manuel Margalef, s'assolia la condició de demarcació independentitzant-nos de Tarragona i equiparant-nos en rang a les capitals de província.

Així, doncs, caldria cercar els orígens de la presència del COAC a les comarques ebrenques en la implantació i en l'activitat reconstructora de Regiones Devastadas, la qual desen-

cadena una venturosa oferta de faena per a tots els tècnics i agents de l'àmbit de l'edificació. Procedents de latituds llunyanes, arquitectes d'RRDD com Eduardo Torallas, Santiago Sanguinetti, César Jalón o Luís Calvo -alguns d'ells, depurats pel mateix aparell de l'Estat- col·laboraren estretament amb els seus col·legues locals arribant a ocupar càrrecs dins les corresponents juntes dels col·legis d'arquitectes (Javier Peña) i d'aparelladors (Jesús Caballero). A la vegada, alguns membres (Francesc Ubach, Francesc Navarro) d'aquestes associacions professionals es van incorporar a la plantilla d'RRDD col·laborant-hi, fins i tot, més enllà de la data del seu desmantellament oficial, l'any 1957.

És per tot això que hem volgut evocar aquest moment fundacional en l'exposició *Ciutats reconstruïdes. Ac-*

Antoni López Daufí
Arquitecte i vocal de cultura del COAC-Ebre

ció conjunta de Regiones Devastadas i el COAC-Ebre, la qual serà inaugurada el dia 15 de desembre a les 19.30 h a la seu col·legial i a la qual esteu convidats. Tres quarts de segle després, mentre bufem les espelmes d'aquest aniversari tan assenyalat, el col·lectiu d'arquitectes de l'Ebre continuem fent camí mantenint el mateix compromís de servei que ofereixen aquells coneguts grans magatzems, la perseverança lírica del llorejat bard de Minnesota i la mateixa polivalència de l'aclamat vehicle tot terreny.

MEDI AMBIENT

La Llei del canvi i les nuclears

La Llei del canvi climàtic és un fet a Catalunya des del 20 de novembre del 2015, quan se'n va aprovar l'avantprojecte. Aquest va ser molt treballat pels partits polítics i va ser nou a Europa pels pocs països que la tenen. Espanya no la té, però el que sí que ha de fer són les renovacions de cinc centrals nuclears; entre elles, Ascó.

Dit això, les dades del 2016 ens indiquen que hi ha molta faena a Catalunya perquè les reduccions d'emissions de gasos GEH no van en la direcció correcta que marca l'acord de Kyoto i els seus objectius 2013-2020, que és el 20% i que servirà perquè la temperatura s'estabilitze i no puge més de dos graus, ja que seria la fi del Planeta. A Catalunya, el total d'emissions de CO₂ eq (eq= equivalent que engloba tots els gasos que

produeixen aquest efecte) va ser de gairebé 45.000 tones i d'aquestes, a la província de Tarragona se'n va produir 9.870. A nivell sectorial, la primera és la indústria amb un 39%, energia (29%), transport (18%), agricultura i ramaderia (8%), residencial (2%), residus (2%) i, finalment, serveis (1%). Això representa el 48% d'emissions que estan per sobre del protocol establert a Kyoto i per la UE. Per tant, s'han d'intensificar les polítiques sectorials per millorar aquests percentatges i si el Parlament no ho fa serà poc ètic, molt estètic i gens íntegre, i s'alinearà amb les polítiques neoliberals del PP i ja en sabem els resultats.

Catalunya té una producció de 3037 mW, que representa el 40% de l'energia total que produeix Espanya. El govern central ha de renovar

Joan Cunill
Tècnic en medi ambient

una de les concessions catalanes (ho fa perquè la Generalitat no en té la gestió), Ascó, i estava previst fer-ho a l'octubre. Sent president Zapatero, va dir que no es renovaria, ja que és de les que s'han notificat més incidències al CSN (Consell Seguretat Nacional). Però ja sabem que el que va dir no té cap mena de validesa i si a això sumem l'acord del PP, CDC i PSC al Parlament perquè no es tanque, farà que es renove com la de Garoña. Increïble.

Reflexionem-hi.

EL DIBUIX DE LA SETMANA per Jokin Moya

